

Arrest

nr. 227 906 van 24 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 / 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERSCHRAEGEN *loco* advocaat J. BAELDE, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 13 juli 2018 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 28 februari 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan op 1 maart 2019 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soennitische moslima van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad. Op 9 maart 2017 zou uw zoon, M.(...), zijn ontvoerd toen hij samen met een vriend, A.(...) D.(...), in de Al Yarmouk wijk was. U stelt dat de reden van de ontvoering A.(...) D.(...) was, omdat hij de zoon is van een handelaar. De ontvoerders zouden eerst 100 000 dollar hebben geëist, maar uiteindelijk zou er een bedrag van 40 000 dollar zijn afgesproken. Op 12 maart 2017 zou een vriend van uw echtgenoot het bedrag aan de ontvoerders hebben overgemaakt. De volgende dag zou de politie jullie hebben opgebeld met het nieuws dat het lichaam van uw zoon was aangetroffen. Uw echtgenoot en uw andere zoon W.(...) zouden naar het ziekenhuis zijn gegaan om het lichaam te identificeren, terwijl u door de politie naar het politiekantoor werd gebracht om een klacht in te dienen. U zou in oktober 2017 naar Frankrijk zijn gegaan om wat op adem te komen en keerde een tweetal weken later terug naar Irak. Op 12 december 2017 zou u via uw echtgenoot te weten zijn gekomen dat er drie personen werden gearresteerd in de zaak van uw zoon, waarvan twee behorende tot de Al Suwada stam. In februari 2018 zouden verschillende leden van deze stam met machtsvertoon naar uw huis zijn gekomen en van u hebben geëist dat u afstand nam van de klacht die u had geformuleerd tegen de ontvoerders van uw zoon. U zou dit hebben geweigerd. Twee dagen later zouden ze opnieuw zijn teruggekomen om jullie te bedreigen, tien dagen later opnieuw. Uw echtgenoot en uw zoon besloten daarop bij uw schoonmoeder in te trekken. Aangezien uw band met uw schoonmoeder niet bijzonder goed is, besloot u thuis te blijven. U dacht immers dat zij u als vrouw alleen toch niets zouden aandoen. Toen u naar de winkel ging, zou u door een auto zijn benaderd met daarin vier mannen die een pistool op u richtten en ermee dreigden u te zullen vermoorden indien u de klacht niet zou intrekken. Geschrokken ging u naar huis. Een paar dagen later, toen u naar buiten ging, zou u opnieuw zijn beschoten. U zou sindsdien naar het huis van uw zus zijn gegaan. U zou in april, mei verschillende ruzies hebben gehad met uw echtgenoot en zoon die wilden dat u de klacht zou intrekken, daar u dit niet wenste te doen, zou uw echtgenoot afstand van u hebben genomen. U besloot daarom in juli 2018 Irak te verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute met behulp van een busje, kwam u op 13 juli 2018 aan in België. Dezelfde dag diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde asiendiensten. Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart en die van uw zoon M.(...), uw nationaliteitsbewijs en die van uw zoon M.(...), een kopie van de overlijdensakte van M.(...), een dreigbrief en de klacht die u indiende.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen:

De manier waarop u de gang van zaken schetst, doet vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Zo stelt u dat uw zoon samen werd ontvoerd met A.(...) D.(...) (CGVS, pg.5). Ali zou daarbij het doelwit zijn geweest daar zijn vader een handelaar was (CGVS, pg.5,6). Het is echter opmerkelijk dat u zeer weinig informatie hebt betreffende het traject dat de familie van A.(...) D.(...) doormaakte inzake deze ontvoering. Zo zou u na de ontvoering wel telefonisch contact hebben gehad met de familie van A.(...) D.(...) (CGVS, pg.6), maar zou niet weten wat de voorwaarden of afspraken waren die werden gesteld door de ontvoerders inzake Ali (CGVS, pg.6). Ondanks het gegeven dat de ontvoerders aan uw gezin duidelijk maakten dat jullie niet naar de politie mochten stappen (CGVS, pg.7), weet u niet of de familie van A.(...) D.(...) naar de politie is gestapt (CGVS, pg.7) of dat zij naar de politie zijn gestapt nadat zijn lichaam was teruggevonden, zoals u eveneens deed (CGVS, pg.7). U stelt enkel dat hij eveneens werd vermoord, maar weet niet precies waar (CGVS, pg.7). Aangezien A.(...) D.(...) volgens u het doelwit zou zijn geweest en ze samen werden ontvoerd, lijkt het dan ook niet onlogisch dat u zich op zijn minst zou informeren over de gebeurtenissen die zich voordeden ten huize van A.(...) D.(...) om een maximum aan informatie te weten te komen betreffende de ontvoerders, de eisen die werden gesteld, of zij naar de politie zijn gestapt, klacht hebben ingediend of hoe en wanneer zijn lichaam werd teruggevonden. Dat u

naliet dit te doen, doet de nodige vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat de familie D.(...) na de moord de wijk verliet, kan gezien dezelfde situatie waar jullie doorgingen, het feit dat u stelt dat Ali het doelwit was en jullie enkel elkaar hadden om informatie uit te wisselen over het lot van jullie zonen, moeilijk gelden als een vergoelijking. Integendeel, het is bevreemdend dat u opnieuw gezien hetzelfde lot dat jullie ondergingen, geen contact bleven houden teneinde elkaar te informeren.

In dezelfde lijn is het opmerkelijk dat u, die aangeeft te worden gevisieerd door de stam van de ontvoerders nadat zij werden gevangengezet omwille van de klacht die u indiende, evenmin bent nagegaan of de familie van A.(...) D.(...) een klacht heeft ingediend (CGVS, pg.7) en zij bijgevolg misschien eveneens werden gevisieerd of als het intrekken van uw klacht überhaupt zin had indien er nog een andere klacht lopende was.

Wat betreft de klacht die u indiende, kunnen eveneens de nodige bemerkingen worden gemaakt. Zo legt u als enig begin van bewijs betreffende het proces inzake de ontvoerings – en moordzaak van uw zoon, de klacht neer die u op de dag dat zijn lichaam werd gevonden indiende bij de politie. Nochtans zouden de ontvoerders van uw zoon zijn gearresteerd, voor de rechtbank zijn gebracht en veroordeeld (CGVS, pg. 8-11). U geeft aan dat het een terreur 4 proces betrof en het systeem in Irak anders is (CGVS, pg.9), dat u zich niet hoeft te moeien in het proces en ook geen vragen moet stellen (CGVS, pg.9). Ten eerste dient te worden opgemerkt dat de ontvoerders van uw zoon wel degelijk werden berecht, waardoor er niet zomaar lichtelijk kan worden besloten dat er toch geen gerechtigheid bestaat in Irak, zoals u stelt (CGVS, pg.9). Bovendien stelt u dat de families van de ontvoerders de procedure hebben kunnen bekijken en zo hebben kunnen besluiten dat u klacht indiende (CGVS, pg.8, 9), waardoor de vraag kan worden gesteld waarom zij wel inzage in het dossier zouden kunnen hebben en u niet.

Dat u er zomaar vanuit gaat dat het waarschijnlijk niet mogelijk is, evenmin een advocaat aanstelt om überhaupt te weten te komen of inzage in de gerechtelijke procedure mogelijk is en u zich tevreden stelt met het feit dat ze werden opgepakt en veroordeeld tot de doodstraf en u verder in vrede wou leven (CGVS, pg.9) kan niet worden begrepen. U zou immers Irak zijn ontvlucht omdat u de eis van de stam van de ontvoerders niet wou inwilligen en brak met uw gezin om als moeder gerechtigheid voor uw zoon te krijgen (CGVS, pg.11). Het is dan ook zeer opvallend dat u, die gerechtigheid wou voor uw zoon en die per se haar klacht wou verder zetten, zich niet verder zou informeren over uw eigen mogelijkheden binnen deze gerechtelijke procedure. U kent zelfs de namen niet van de ontvoerders en moordenaars van uw zoon (CGVS, pg.8). Dit is eveneens opvallend daar u niet via de gerechtelijke procedure, maar via uw echtgenoot vernam dat de ontvoerders werden opgepakt. Dat hij wel zou weten dat ze werden opgepakt en dat ze werden veroordeeld, maar verder de namen niet zou kunnen weergeven, is op zijn minst vreemd te noemen.

Wat betreft de eis van de stam van de ontvoerders, namelijk dat u uw klacht zou intrekken, dienen eveneens de nodige bemerkingen te worden gemaakt. Zo stelt u dat u te weten kwam dat de ontvoerders van uw zoon op 12 december 2017 werden gearresteerd (CGVS, pg.11), een dag die u nooit meer zou vergeten (CGVS, pg.8). Het is dan ook uiterst opmerkelijk dat u vervolgens geen idee meer hebt wanneer de moordenaars van uw zoon werden veroordeeld (CGVS, pg.10). U vermoedt dat u het nieuws van de veroordeling te weten kwam in april of mei 2018 (CGVS, pg.10), maar weet niet weer te geven wanneer zij daadwerkelijk werden veroordeeld (CGVS, pg.10). Nochtans is de datum van de veroordeling niet onbelangrijk, daar het vanaf dat moment niet meer toedeed of u de klacht wel of niet zou intrekken gezien zij toen reeds waren berecht. Dat u na april of mei nog steeds werd gevisieerd om de klacht in te trekken en u met uw man en zoon brak gezien u de klacht niet wou intrekken (CGVS, pg.8), is gezien de veroordeling niet logisch te noemen. Daarenboven kan terecht worden afgevraagd of het intrekken van uw klacht opeens de strafmaat ingegeven door de ernst van de gepleegde feiten zou veranderen. U hiermee geconfronteerd weet u evenmin aan te geven wat het intrekken van de eis zou veranderen aan de veroordeling of de strafmaat die op dergelijke feiten staat (CGVS, pg.9). U gaat ervan uit dat het intrekken van uw klacht verzachtend zal werken (CGVS, pg.11). U baseert zich hiervoor op verhalen van anderen (CGVS, pg.11). Dat u hiervoor evenmin juridisch advies heeft geraadpleegd, valt niet te begrijpen. U werd immers bedreigd, naar het leven gestaan en bent gevlucht omwille van een klacht die u niet wou intrekken. Er kan dan ook op zijn minst verwacht worden dat u zich hierover via de geijkte kanalen verder zou informeren en u niet zomaar zou baseren op verhalen van anderen. Dit alles is niet logisch.

Evenmin logisch is de dreigbrief die u voorlegt teneinde aan te tonen dat u daadwerkelijk werd gevisieerd. De dreigbrief zelf vermeldt geen datum, maar u geeft aan dat deze rond februari, maart bij u werd afgeleverd (CGVS, pg.6). Het is dan ook sterk bevreemdend dat de dreigbrief een waarschuwing bevat om niet naar het politiebureau Al Mahmoon te gaan en klacht in te dienen tegen hun zoon en stelt dat ze u in de gaten houden als u naar het politiebureau gaat voor de dood van M.(...) (CGVS, pg.10)(zie vertaling). Dat u dergelijke brief zou ontvangen nadat zij reeds werden gearresteerd op basis van uw klacht, raakt kant noch wal. Opmerkelijk is eveneens het gegeven dat u er foutief van uitgaat dat de dreigbrief de eis vermeldde dat u uw klacht dient in te trekken (CGVS, pg.10). Gezien u deze dreigbrief

voorlegt ter staving van uw relaas, kan op zijn minst worden verwacht dat u bekend zou zijn met de inhoud van deze brief. Dat u echter niet bekend bent met de inhoud van de brief én dat de inhoud van de brief bovendien niet kadert in de context die u zelf weergeeft, doet uw geloofwaardigheid opnieuw geen goed. Dat u bovendien geen enkel contact meer wilt met uw zoon en uw man, die daarenboven vreemd genoeg nog steeds probleemloos in Bagdad verblijven (CGVS, pg. 9, 10), is gezien de context die u schetst evenmin aannemelijk. Uw echtgenoot zou immers steeds alle informatie in verband met de zaak naar u hebben doorgespeeld en zou uw primaire bron van informatie zijn geweest. Dat u weigert met hem contact op te nemen en daarmee ook iedere mogelijke evolutie in uw zaak en de zaak van uw zoon niet kunt opvolgen, kan gezien de motieven waarom u bescherming in België vraagt en het recht dat u wilt voor uw zoon, niet worden begrepen.

Bovenstaande maakt dat u niet voldoende aannemelijk hebt kunnen maken in Irak daadwerkelijk te worden gevisieerd door de Al Suwada stam omdat u klacht zou hebben ingediend tegen leden van hun stam die verantwoordelijk zouden zijn geweest voor de ontvoering en de dood van uw zoon. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw claim dat uw echtgenoot afstand van u zou hebben genomen omwille van heel deze problematiek en u, de facto, een alleenstaande vrouw zou zijn. U bent overigens klaarblijkelijk nog steeds een gehuwde vrouw zoals u zelf aangeeft (CGVS, pg. 2).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u dan ook niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bevestigde de identiteitsgegevens van u en uw zoon. De overlijdensakte is een kopie waar geen enkele bewijswaarde kan vanuit gaan. Wat betreft de klacht die u voorlegde, dient te worden benadrukt dat aan de authenticiteit hiervan slechts geloof kan worden gehecht indien deze gepaard gaat met geloofwaardige en overtuigende verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit informatie waarover het CGSV beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt evenzeer dat de bewijswaarde van alle Irakese documenten relatief is, aangezien deze gemakkelijk zowel in Irak als daarbuiten illegaal kunnen worden verkregen (zie administratief dossier).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 14 november 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017 en 2018, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw op significante en bijna constante wijze verder af in het voorbije jaar, waarbij het stabiliseerde op een veel lager niveau dan voorheen. ISIS bedient zich nog nauwelijks

van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in 2018 aan met een duidelijke verdere daling van het aantal slachtoffers.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een

analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2018 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar uw situatie als alleenstaande vrouw moet zoals hierboven reeds werd aangegeven opgemerkt worden dat aan uw relaas geen geloof kon worden gehecht en daarbij aldus ook niet aan de problemen tussen u en uw echtgenoot, met wie u klaarblijkelijk nog steeds gehuwd bent, of met de rest van uw gezin omwille van deze problematiek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in samenhang met de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In haar eerste middel gaat verzoekster in op de vluchtelingendefinitie en zij stelt dat een asielzoeker het voordeel van de twijfel krijgt.

Volgens verzoekster hecht de commissaris-generaal geen geloof aan de ontvoering van haar zoon omdat zij slechts zeer weinig informatie zou hebben over het traject van de familie D. Nochtans, zo oppert verzoekster, had zij reeds tijdens het onderhoud van 7 februari 2019 meegedeeld dat het gezin van A. D. na diens dood de wijk al Yarmouk had verlaten waardoor zij hiervan niet op de hoogte was. Zij stelt dat zij boosheid voelde ten aanzien van de familie D. aangezien hun zoon het eigenlijke doelwit was van de ontvoering.

Verzoekster deelt mee dat de moordenaars van M. ondertussen werden berecht en tot de doodstraf werden veroordeeld en zij geeft te kennen dat zij ondertussen een afschrift van het vonnis en andere

gerechtelijke documenten heeft kunnen bekomen, die zij als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt. Verzoekster beweert dat de daders haar na hun arrestatie nog steeds bedreigden omdat zij een mildere straf zouden krijgen indien verzoekster haar klacht zou intrekken. Tenslotte stelt verzoekster dat zij als gevolg van de gebeurtenissen kampt met depressieve gedachten en suïcideneigingen waarbij zij verwijst naar een bijlage bij haar verzoekschrift.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.

Verzoekster stelt afkomstig te zijn uit Bagdad waar de veiligheidssituatie tot op heden uiterst precair is, waarbij zij verwijst naar het 'Algemeen Ambtsbericht' van april 2018 over Bagdad en naar het rapport van UNHCR '*UNHCR Position on Returns to Iraq*' waaruit volgens haar blijkt dat de situatie in Bagdad sedert het voorjaar van 2013 verslechterd is en sinds 2014 verder is blijven escaleren tot op heden. Volgens verzoekster dient internationale bescherming de regel te zijn en is de veiligheidssituatie in Bagdad tot op heden uiterst precair, zoals wordt aangegeven in de 'COI Focus' van 14 november 2018. Er dient steeds rekening te worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, zo meent verzoekster, en met de specifieke gegevens van het dossier. Verzoekster wijst erop dat zij een niet praktiserende soennitische moslima is, die alcohol nuttigt en geen hoofddoek draagt, terwijl haar echtgenoot een gelovige moslim is. Verzoekster stelt dat zij geen contact meer heeft met haar echtgenoot waardoor zij dient te worden aanzien als een alleenstaande vrouw die een kwetsbaar profiel heeft. In dit verband wijst zij op haar verwestering en het wedervaren van het model T.F., waarbij zij verwijst naar een bijlage bij haar verzoekschrift. Volgens verzoekster loopt zij ook een risico omwille van haar levensstijl.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een afschrift toe van gerechtelijke documenten, foto's van haarzelf, foto's van haar echtgenoot, een artikel uit de *New York Times* van 29 september 2018 "*A Social Media Star is Shot Dead in Bagdad. Iraqis fear a trend*" en een medisch attest van 8 maart 2019 (Verzoekschrift, bijlagen 3-7).

2.2.2. Middels een aanvullende nota van 12 september 2019 voegt de commissaris-generaal de verwijzing toe naar het '*EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation*' van maart 2019.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst gesteld dat er in hoofde van verzoekster geen specifieke steunmaatregelen dienden te worden verleend.

De commissaris-generaal stelde vast dat de wijze waarop verzoekster de gang van zaken schetst, vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid van haar relaas betreffende de ontvoering van en de moord op haar zoon en diens vriend A. D. Zo merkt de commissaris-generaal op dat verzoekster weinig informatie kan verschaffen over de nasleep van de ontvoering, hoewel zij telefonisch contact had opgenomen met de familie van A. D. en er dus redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij verdere toelichting kan verstrekken.

Met betrekking tot de klacht die verzoekster zou hebben ingediend, acht de commissaris-generaal het opmerkelijk dat verzoekster de gerechtelijke procedure niet verder heeft opgevolgd.

Naar aanleiding van de eis van de stam van de ontvoerders om haar klacht in te trekken, blijkt dat verzoekster stelde dat de ontvoerders werden veroordeeld, maar zij niet precies weet wanneer, terwijl dit volgens de commissaris-generaal toch van belang is omdat de eis om de klacht in te trekken zinloos werd éénmaal de daders zouden zijn veroordeeld. De commissaris-generaal merkt op dat het niet logisch is dat verzoekster na april of mei nog steeds geviseerd zou worden om haar klacht in te trekken en zelfs met haar man en haar zoon brak omdat zij haar klacht niet wilde intrekken, gelet op de tussengekomen veroordeling. Ook de dreigbrief die verzoekster neerlegde om aan te tonen dat zij daadwerkelijk werd geviseerd komt weinig logisch over, zo wordt in de beslissing gesteld. Bovendien bleek verzoekster niet vertrouwd met de inhoud van die dreigbrief.

Daarnaast stipt de commissaris-generaal aan dat het weinig aannemelijk is dat verzoekster geen enkel contact meer wil met haar andere zoon en haar man, die nog steeds probleemloos in Bagdad zouden verblijven aangezien haar echtgenoot haar primaire bron van informatie was in verband met de ontvoeringszaak.

De commissaris-generaal concludeert dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij daadwerkelijk wordt geviseerd door de A. S.-stam omdat zij klacht zou hebben ingediend en evenmin aan het gegeven dat haar echtgenoot en haar zoon afstand van haar zouden hebben genomen omdat zij de procedure wilde verderzetten. Bijgevolg, zo besluit de commissaris-generaal, kan verzoekster niet als een alleenstaande vrouw worden beschouwd. In de beslissing wordt geoordeeld dat de door verzoekster neergelegde documenten de appreciatie van haar relaas niet in positieve zin kunnen ombuigen en wordt gesteld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Specifiek betreffende de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter omwille van haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

Met betrekking tot verzoeksters persoonlijke omstandigheden wordt door de commissaris-generaal aangestipt dat aan verzoeksters voorgehouden profiel als alleenstaande vrouw geen geloof kan worden gehecht.

2.5.2. Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid hieronder gezamenlijk behandeld.

2.5.3. Een beslissing is strijdig met het redelijkheidsbeginsel indien zij dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (cf. RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.5.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5.6. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel

1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.7. Blijkens het administratief dossier verklaarde verzoekster dat zij werd bedreigd omdat zij klacht had neergelegd bij de politie nadat haar zoon op 9 maart 2017 in al Yarmouk in Bagdad werd ontvoerd en op 13 maart 2017 vermoord werd teruggevonden (AD, stuk 9, Vragenlijst CGVS, 17 december 2018, vraag 5; AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, 7 februari 2019, p.5 -6). Volgens de verklaringen van verzoekster was A. D., de vriend van haar zoon, het werkelijke doelwit van de ontvoering (*Ibid.*). Verzoekster verklaarde dat zij klacht had neergelegd op het politiekantoor van al Shola en dat de problemen begonnen waren nadat de ouders werden opgepakt (*Ibid.*). Verzoekster kan niet preciseren hoe haar zoon zou zijn doodgeschoten, bleek niet te weten waar het lichaam van A. D. werd teruggevonden en evenmin of de familie van A. D. naar de politie zou zijn gestapt (*Ibid.*, p. 7). Naderhand zouden leden van de A. S.-stam hen aan hun woning bedreigd hebben om de klacht in te trekken. Verzoekster zou ook persoonlijk bedreigd zijn toen ze ging winkelen en werd zij in de buurt van haar huis beschoten (*Ibid.*). Verzoekster stelt dat de ouders ongeveer op 12 december 2017 werden opgepakt, hetgeen zij niet via officiële weg, maar 'via-via' vernomen had en dat de ouders bekentenissen hadden afgelegd (*Ibid.*, p. 8). Toen zij bij haar zus verbleef, zo deelde verzoekster mee, had zij vernomen dat de ouders veroordeeld werden tot de doodstraf (*Ibid.*, p. 11). Verzoekster verklaarde dat de ouders werden opgepakt op verdenking van terrorisme (*Ibid.*, p. 8), hetgeen enigszins verbaast omdat het op het eerste zicht om gemeenrechtelijke misdrijven lijkt te gaan. Ondanks het gegeven dat zij onwetend is over het verloop van de procedure, heeft zij geen advocaat ingeschakeld (*Ibid.*, p. 9). Zij zou naderhand een dreigbrief hebben ontvangen, maar uit haar verklaringen blijkt dat zij niet weet wat er in deze dreigbrief staat (*Ibid.*, p. 10). Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt dat verzoekster wordt gewaarschuwd dat ze niet naar het politiebureau mag gaan om klacht neer te leggen (AD, stuk 13, landeninformatie, Vertaling documenten).

2.5.8. De Raad merkt op dat verzoekster in aanmerking kan komen voor het voordeel van de twijfel als haar relaas coherent zou zijn. Op basis van verzoeksters verklaringen blijkt evenwel dat een aantal aspecten van haar relaas uiterst onlogisch overkomen.

Zo laat verzoekster uitschijnen dat zijzelf een klacht had ingediend omdat "*(w)ie de ziel van mijn zoon gestolen heeft, moet gestraft worden*" (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), terwijl haar echtgenoot en haar andere zoon de zaak blijkbaar wilden laten rusten (*Ibid.*, p. 5). Nochtans bleek verzoekster helemaal niet goed op de hoogte blijkt te zijn van het verdere verloop van de procedure, en was zij voor concrete informatie over de zaak blijkbaar afhankelijk van haar echtgenoot (*Ibid.*, p. 7). Men zou juist verwachten dat verzoekster, die klacht had neergelegd, beter op de hoogte zou zijn dan haar echtgenoot die zich van de zaak had gedistantieerd. Er dient ook te worden opgemerkt dat verzoekster blijkbaar op 13 maart 2017 klacht neerlegde bij de politie (AD, stuk 13, Landeninformatie, Vertaling documenten) en achteraf een dreigbrief ontvangt waarin zij wordt aangemaand om niet naar de politie te gaan, terwijl, volgens haar verklaringen, de ouders op dat moment al opgepakt en veroordeeld zijn.

Daarnaast is het opvallend dat zij blijkbaar heel weinig contact had met de familie van A. D., niet wist welke eisen de ontvoerders aan hen stelden na de ontvoering van A. D. en niet wist of de familie klacht had ingediend (*Ibid.*, p. 6). Het is vreemd dat verzoekster hierover geen informatie heeft, hoewel kan worden verondersteld dat deze familie ook nauw betrokken was bij de ontvoering/moordzaak en de afwikkeling ervan. Het feit dat de familie de wijk nadien verlaten hebben, en dat verzoekster boosheid voelde omdat A. D. het eigenlijke doelwit was, kan bezwaarlijk een verklaring vormen voor het gebrek aan informatie over de zaak. Bovendien vormt het gebrek aan informatie over het traject van de familie van A. D. niet de enige reden waarom het relaas van verzoekster ongeloofwaardig werd bevonden.

Het is ook volslagen onlogisch dat verzoekster in het voorjaar van 2018 bedreigd zou zijn om haar klacht in te trekken terwijl de ouders ongeveer op 12 december 2017 zouden zijn opgepakt, bekentenissen hadden afgelegd en veroordeeld zijn. Samen met de commissaris-generaal merkt de Raad op dat het intrekken van de klacht in die omstandigheden geen enkel nuttig effect meer kan ressorteren voor haar belagers. Gelet op het gebrek aan algehele geloofwaardigheid van haar relaas, voldoet verzoekster niet aan de vereisten uit artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet en komt zij niet in aanmerking voor het voordeel van de twijfel, zoals zij in haar middel poneert.

2.5.9. Verzoekster had ter gelegenheid van haar persoonlijk onderhoud een aantal documenten neergelegd (kopie ID en NB, kopie ID en NB zoon, overlijdensakte zoon, en gerechtelijke documenten (klacht, getuigenverklaring, brief aan onderzoeksrechter)) (AD, stuk 12, Documenten). De Raad merkt op

dat deze documenten geen bewijs vormen van het feit dat verzoekster persoonlijk zou worden bedreigd. Bovendien blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat nagenoeg alle documenten in Irak worden vervalst, zodat de bewijswaarde van deze stukken erg relatief is (AD, stuk 13, Landeninformatie, 'COI Focus Irak, Corruptie en documentfraude', 8 maart 2016, p. 8). Betreffende de neergelegde dreigbrief (AD, stuk 12, Documenten, dreigbrief) werd reeds opgemerkt dat de inhoud ervan niet overeenstemt met verzoeksters verklaringen aangezien de dreigbrief met wraak dreigt als zij naar de politie zou stappen, terwijl zij bij ontvangst van de dreigbrief reeds geruime tijd klacht had ingediend bij de politie. Verzoekster verklaarde bovendien dat haar werd gevraagd om haar klacht in te trekken, hetgeen niet in de dreigbrief kan worden gelezen. Het betoog van verzoekster dat de daders na hun veroordeling alsnog een mildere straf zouden krijgen indien zij haar klacht zou intrekken, klinkt weinig aannemelijk.

Als bijlagen bij haar verzoekschrift vult verzoekster deze stukken aan met bijkomende gerechtelijke documenten (Verzoekschrift, bijlage 3). De Raad is op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht de stukken die niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4.111 (c)). Het wekt bovendien verbazing dat verzoekster gerechtelijke documenten kan voorleggen die verband houden met de ontvoeringszaak van haar zoon, onder andere het vonnis, maar tijdens haar gehoor niet bij machte bleek om informatie te verstrekken over het verloop van de procedure.

2.5.10. Verzoekster beweert dat zij sinds de gebeurtenissen kampt met depressieve gedachten en suïcideneigingen. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een document van de huisarts van 8 maart 2019 (Verzoekschrift, bijlage 7) waarin wordt gesteld dat zij depressief "lijkt" en dat er "(v)olgens heteroanamnese" suïcideneigingen zouden zijn. In het attest wordt een psychiatrische behandeling gesuggereerd. De Raad merkt echter op dat de huisarts de psychische problematiek niet bevestigt en dat verzoekster geen stukken aanbrengt die een duidelijke psycho-medische diagnose bevatten die haar eventuele kwetsbaarheid verder zou onderbouwen.

2.5.11. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door verzoekster aangehaalde asielmotieven, komt zij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet, zoals hieronder omschreven.

2.5.12. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.5.13. Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster foto's toe, foto's van haar echtgenoot, een artikel uit de *New York Times* van 29 september 2018 "A Social Media Star is Shot Dead in Bagdad. Iraqis fear a trend" en een medisch attest van 8 maart 2019 (Verzoekschrift, bijlagen 3-7).

2.5.14. In zoverre verzoekster van oordeel is dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een vernederende behandeling of bestraffing omwille van het feit dat zij een verwesterde alleenstaande vrouw is, merkt de Raad op dat verzoekster dit asielmotief voor het eerst aanbrengt in haar verzoekschrift,

waardoor zij de commissaris-generaal geen onzorgvuldigheid kan verwijten doordat met dit element geen rekening zou zijn gehouden.

Ter terechtzitting bevestigt verzoekster evenwel dat zij nog steeds gehuwd is met haar echtgenoot, zodat zij bezwaarlijk als alleenstaande kan worden beschouwd. Louter op grond van haar verklaringen dat haar echtgenoot er een conservatief gedachtengoed zou op nahouden, de pelgrimstocht naar Mekka ondernam en de foto waarop iemand is afgebeeld die een kledingstuk draagt dat op een kaftan lijkt (Verzoekschrift, bijlage 5), kan niet worden afgeleid dat haar echtgenoot daadwerkelijk een uitgesproken traditionele moslimman zou zijn, noch dat verzoekster inderdaad het profiel zou hebben van alleenstaande vrouw.

Betreffende haar voorgehouden verwestering, stelt verzoekster dat zij geen hoofddoek draagt en alcohol nuttigt. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een aantal foto's toe waarop zijzelf is afgebeeld met westers uitziende kledij en zich ophoudt in een horeca-setting (Verzoekschrift, bijlage 4). Ter terechtzitting merkt de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal op dat deze foto's eenvoudig te ensceneren zijn. De Raad stipt aan dat de situatie van verzoekster, een 57-jarige vrouw, bezwaarlijk kan worden gelijkgesteld met deze van het invloedrijke Iraakse model met een enorme populariteit op sociale media, die in 2018 in Bagdad werd vermoord (Verzoekschrift, bijlage 6).

2.5.15. Wat de veiligheidssituatie in Bagdad betreft, baseert de Raad zijn oordeel op de landeninformatie die door de verwerende partij middels haar aanvullende nota van 12 september 2019 werd aangeleverd. Het feit dat de veiligheidssituatie sedert 2013 verslechterd is, betekent niet dat deze vandaag de dag nog steeds even zorgwekkend is. In de aanvullende nota werd de verwijzing opgenomen naar het 'EASO COI Report Iraq: Security Situation' van maart 2019.

De commissaris-generaal concludeert op basis van deze informatie het volgende:

“Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraqi Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer

te worden van sjiitische milities dan sjieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMUtroepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

(...)

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

De Raad maakt de analyse van de commissaris-generaal met betrekking tot het risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, tot de zijne. Waar verzoekster stelt dat er steeds rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden en zij verwijst naar haar profiel als alleenstaande verwesterde soennitische moslima, merkt de Raad op dat deze elementen aanleiding zouden kunnen geven tot een verhoogd risico op slachtofferschap van gericht geweld, maar dat dit geen factoren zijn die ervoor zorgen dat verzoekster een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven op de persoon als gevolg van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

2.5.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN